

İrem Üreten

Saat Yönünün
Tersine

öykü

BİLGİ YAYINEVİ

İçindekiler

Olay Yeri	11
Müzikhöl	35
Sıkışma	46
Filmin Sonu	60
Bir Çift Kumru ydu Ellerin	69
Sagittarius	79
Oyun	87
Sessizce	99

*En büyük sevdası kitaplar olan
Dedem Sadık Baklacioğlu'na,*

İnsanın yaşadığı değildir hayat; aslolan,
hatırladığı ve anlatmak için nasıl hatırladığıdır.

Gabriel Garcia Marquez

Sanatın bu kaldırımdan, hayatın, hayatımızın karşı kaldırımdan geçtiğini sanırız ve bunun bir yalan olduğunu fark etmeyiz.

Dişçi, Roberto Bolano

OLAY YERİ

Olacak iş değil. Gerçekten de yerinde yeller esiyor. Olay Yeri İnceleme Ekibi odamda, tam karşımdaki tablonun etrafını geniş bir çember içine aldı, özel izinle incelemelerde bulunuyor. Kırmızı kadife kaplı Barok kanepeler, mermer yüzeyli duvar sehpa-ları, el oyması ahşap dolap, gümüş şamdanlar, yaprak süslemeli antika saat, Rokoko tarzı büyük aynayla önündeki biblolar, duvarlardaki kıymetli tablolar... Salonda ne var ne yoksa artık olay yerinin parçası. Bense olan biteni kıpırdamadan seyrediyorum. Şeridin dışındayım, yerden bir metre yüksekteki beyaz destegimin üzerinde, şaşkınlığım gittikçe artarak izliyorum her şeyi. İki yana çaresizce açılmış ellerim şimdiye kadar bu denli anlam kazanmış mıydı? Biricik ustam, ne müthiş bir adammış ki, duruşumu bu anları yaşayacağımı öngörerek tasarlamış. Ne yapacağım? Sık sık karşımdaki tablonun kalbinde oluşmuş boşluğa bakıyorum. Gözümü kapatsam, denesem bunu tüm gücümle? Ne fayda. Aklıma kazındı bir defa, karanlık bastırıldığında bile bu korkunç görüntü zihnimden silinmeyecek.

Vakit akşamüstü fakat salondaki bütün lambalar yanıyor, geniş avizelerin kristallerinden süzülen ışık, yerde oyunbaz renk kırılmaları yaratmış. Ev sahiplerinin verdiği son davetten beri salonu bu kadar aydınlık görmemiştim. Etrafımda yoğun bir hareketlilik var. Ekipler araştırmalarını sürdürüyor. Bir grup, kamera kayıtlarını incelemeye koyuldu. Oysa daha dün gece görünürde hiçbir tuhafılık yoktu. Ona tatlı rüyalarının devamını dileyip ben de istirahat çekilmiştim. Her ne olduysa, gecenin kör bir noktasında hepimiz uykudayken yaşanmış. Ama nasıl? Acaba uyanıp şaşkınlıkla etrafını yoklamış, ardına bakmadan kaçmak mı istemişti oradan? Monet'nin çok iyi tanıdığım *Şemsiyeli Kadın*'ına özenmiş, o çayırın içindeki özgürlüğü mü hayal etmişti? Yoksa, malikânenin başka bir odasında sergilenen savaş tablosundan korkunç yüzlü bir canı gelip onu uykusunda kaçırmış mıydı? Belki de tatlı düş âleminde rüyasını gördüğü biri vardı da uyanır uyanmaz onu bulabilmek umuduyla yollara düşmüştü. Ahh! Evet bakmalılar. Ekipler her yanı didik didik etmeli, diğer tüm tablolarla ona dair bir iz aramaya koyulmalı. Hemen yapmalılar bunu, hiç zaman kaybetmeden. Hemen!

Çemberin içindeki alanda ana ekip harıl harıl çalışıyor. Kırklarının başında iki kadınla daha genç bir adam. Kadınlardan uzun boylu olanı resmi, onun asılı olduğu duvarı bir uçtan diğerine karış karış inceliyor, olay esnasında tablodan yok olan kızın ardında bıraktığı olası bir izi arıyor. Genç adam benzer bir çalışmayı salonu baştan uca kaplayan ahşap parkenin, resmin etrafında kalan kısmında sürdürüyor. Bir süredir yerde, dizlerinin üzerinde sürünüyor... Yazık. Diğer kadınsa tablonun altın rengi çerçevesinden parmak izlerini aldı, elindeki ufak mercek, fırça ile incelemeye devam ediyor. Hepsine hâkim bir noktadan denetimlerini sürdüren amirleri, etrafa talimatlar yağdırıyor. Birkaç saat önce salona girdiğinde, ev sahiplerine kendini Kayıp ve Aranan Şahıslar Şube Müdürü olarak tanıtmış, kimliğini göster-

mişti. İlk önce hizmetçilerle konuştu. Dün salonu temizleyenlerin ifadesini almak öncelikliydi. Kızı en son görenler onlardı. Halinde tavrında bir tuhaflık sezmişler mi, etraflarında şüpheli bir yabancıya rastlamışlar mı, teker teker sordu. Belli ki kadınlar ilk defa sorgulanıyorlar, elleri ayaklarına dolanmış. Orta yaşlı olan, korku dolu gözlerle adamı yanıtladı:

“İnanın hiçbir şey bilmiyoruz. Biz her zamanki gibi temizliğimizi yapıp çıktık. Her şey yerli yerindeydi.”

Daha genç olansa mesai arkadaşının koluna sarılmış, ağlamaktan konuşmıyor. Bir-iki şey söylemeye kalksa da yalnızca hicrıkırıkları duyuluyor.

“Tamam, siz işinize dönebilirsiniz” diyor komiser. Kadınların hiçbir şeyden haberleri yok belli ki. Bunun üzerine hızlıca salondan çıkıyorlar. İşin aslı kimse kendi mi kaçtı, yoksa tatlı uykusunun ortasında kaçırıldı mı, kestiremiyor henüz.

Üniformalı memurlar içeriyle dışarısı arasında mekik dokuyorlar. Salon vızır vızır. Kaç kişi olduklarını anlayamadım. Müdür yanına gelenlerden birine bağıyor:

“Profesörle iletişime geçtiniz mi?”

“Geçtik amirim, gerekli belgeleri toparlayıp hemen yola koyulacağını söyledi.”

“Gerekirse ekiplerden birini koordine edin, kadını evinden, üniversiteden veya her ne cehennemdeyse oradan gidip alsın. Her şeyi ben mi öğreteceğim size?”

Çemberin içindeki gruba dönüyor:

“Ev sahipleriyle görüşeceğim.” Kapının yanında dikilen çifti başıyla işaret ediyor. “İpucuna rastlarsanız derhal haber verin bana.”

Ev sahiplerinin yanına vardığında da gür sesini duyuyorum. Hanımı hiç bu kadar endişeli görmemiştim doğrusu, elindeki mendili burnuna bastırmış, yaşlı gözleri tabloya sabitlenmiş. Kocası bir eliyle kadının elini tutarken diğeriyle belini sarmış,